

Vypraveno

dne 6.2.14 35

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0005r

MVCRP00YVXXI

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14.2.2014
podpis: [Podpis] 14.2.2014

V Praze dne - 5 - 02 - 2014
Č.j.: MV-160033-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala

Kazachstán, trvale bytem [Adresa] (dále jen „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 13.11.2013, č.j. VS-337/835.3/2-2012, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“) byla žadatelkou podána u Úřadu městské části Praha 14 dne 19.12.2012. Správní řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zahájeno dnem 1.2.2013. Žadatelka je státní občankou Republiky Kazachstán. Povolený trvalý pobyt na území České republiky má žadatelka ke dni 7.8.2006. Při jednání na Ministerstvu vnitra dne 14.5.2013 žadatelka uvedla, že s manželem [Jméno] nímž má dva zletilé syny, nežije 6 až 7 let.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se

stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky a podmínku, že v posledních pěti letech nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin. Nesplnila podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství spočívající zejména v neplnění povinností vyplývajících ze zvláštního právního předpisu upravujícího povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění (řádná a včasná úhrada pojistného na veřejné zdravotní pojištění). Ministerstvo vnitra rovněž konstatovalo neprůhlednost příjmů žadatelky po ukončení soužití s manželem, kdy její příjmy nelze dovozovat z aktivit jejího manžela v České republice. V této souvislosti byla zmíněna koupě a následný prodej bytu v Praze 9, jak podrobně uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žadatelka dále porušila pobytový režim cizince na území České republiky (oznamovací povinnost adresy včetně změn povoleného trvalého pobytu cizinecké policii). Nesplnila rovněž podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, aby prokázala, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství. O prominutí jejich splnění požádala v písemném sdělení ze dne 27.10.2013, a to až na základě výzvy Ministerstva vnitra ze dne 16.10.2013. Ministerstvo vnitra jejich splnění neprominulo, neboť žadatelka v písemném sdělení neuvedla relevantní důvody pro jejich prominutí hodné zvláštního zřetele, jak stanoví § 11 odst. 2 až 4 zákona o státním občanství.

V kontextu těchto skutečností Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13.11.2013, č.j. VS-337/835.3/2-2012 podala žadatelka včasný rozklad. K neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění uvedla, že ve spisu jsou doložena veškerá potvrzení o její nynější bezdlužnosti. Nemá v posledních letech žádné příjmy, které by mohla danit. Potvrdila, že uvedla, že je hmotně zabezpečena díky práci spojené například s firmami a v , ale v obou (a dalších) případech se jedná o dlouhodobé projekty, na kterých je spousta práce, které finanční efekt a odměnu přinesou až za dlouhou dobu. Na projektech pracuje se svým přítelem, který za dobu svého podnikání si vytvořil takové hmotné rezervy, které jim umožňují dlouhodobé projekty realizovat. Uvedla, že veškeré závazky vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně (dále jen „VZP“) má vyrovnány, a to ještě před podáním žádosti. Byla jí zpětně část penále odpuštěna a již zaplacená částka ve výši 7 855 Kč jí byla vrácena. Podle žadatelky VZP ocenila její přístup k plnění závazků a zachovala se tak lidsky bez zbytečné tvrdosti. K oznamovací povinnosti na úseku pobytového režimu žadatelka uvedla, že nepochopila záměr právní úpravy, když neoznámila cizinecké policii změnu adresy – v v Praze 5 nahlásit jako svoji kontaktní adresu. Zřejmě mylně se domnívala, že tak činit nemusí, neboť ani ona ani její přítel nemají na této adrese trvalý pobyt. V další části rozkladu ztotožnila svého přítele na základě odůvodnění v napadeném rozhodnutí, kde se jí vytýká, že ho ztotožnila pouze

částečně. Uvedla v rozkladu také jeho humanitární rozměr v souvislosti s jejím úsilím, které jak uvedla, je na dobré cestě založit s ním rodinu. Sdělila, že jako občanka Kazachstánu žijící v České republice je pro ni prakticky nemožné rozvést se s manželem. Domnívá se, že udělením státního občanství České republiky by její rozvod usnadnilo a znamenalo by pro ni možnost, aby dítě od počátku žilo nejen v láskyplném vztahu, ale i pod ochranou standardní rodiny. V souvislosti s novou právní úpravou, účinnou od 1.1.2014, její dospělé děti žijící v České republice od svých 10 let budou moci získat státní občanství České republiky jednoduchým prohlášením, což předpokládá, že tak učiní. Domnívá se proto, jak doslovně uvedla: „..., abych ani já neměla pas cizinky.“ V závěru rozkladu zmiňuje svoji společenskou osvětu a propagaci České republiky v zahraničí.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise (dále jen „rozkladová komise“).

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Usneseními Ministerstva vnitra ze dne 17.4.2013 bylo správní řízení o žádosti přerušeno a žadatelka byla předvolána na Ministerstvo vnitra na den 14.5.2013 s tím, aby se sebou přinesla výslovně specifikované dokumenty nutné pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). V souladu s ustanovením § 47 správního řádu byla žadatelka rovněž informována o zahájení správního řízení o její žádosti podle § 44 správního řádu. Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byla žadatelka poučena o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédla do spisu a vyjádřila se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhla jejich doplnění. Žadatelka byla upozorněna na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Žadatelka se dne 14.5.2013 dostavila na Ministerstvo vnitra. Z předložených dokladů a jí podaného vysvětlení Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že pro účely zjištění stavu věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu je nezbytné, aby žadatelka doložila ještě doplňující doklady, což do protokolu přislíbila. Dne 29.5.2013 Ministerstvo vnitra obdrželo doplňující doklady. Následně přípisem ze dne 3.9.2013 byla žadatelka upozorněna na možnost nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí. Žadatelka tak učinila dne 17.9.2013, požádala o doručování další případné korespondence na adresu ..... Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 8.10.2013 požádalo o doplňující vyjádření k jejím platbám na

veřejné zdravotní pojištění a pochybením k pobytovému režimu. Bylo jí sděleno, že nesplňuje podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Byla vyzvána, aby Ministerstvu vnitra sdělila, zda požaduje její prominutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. O prominutí požádala dopisem ze dne 30.10.2013.

Ministr vnitra meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí na základě předložených listin a skutečností uvedených v rozkladu. Ministr vnitra pokládá odůvodnění obsažené v rozkladu za irelevantní.

Žadatelka na konci roku 2006 zakoupila byt v ulici za 1 435 000 Kč, působila jako jednatelka firmy s.r.o. do 18.4.2008, kdy valná hromada této firmy rozhodla o její likvidaci. Insolvenční řízení Městský soud v Praze pravomocně odmítl dne 6.8.2008. V době od 7.8.2006 do 30.11.2007 ji VZP vedla v kategorii „zaměstnanec“ u této neúspěšně likvidované firmy. Jako zaměstnanec musela nutně pobírat mzdu. Od 1.12.2007 je oficiálně osobou bez zdanitelných příjmů. Shora uvedený byt v květnu 2008 žadatelka prodává za 1 810 000 Kč. Od dubna 2008 je žadatelka společnicí firmy s.r.o. Firma nevykazuje žádné zdanitelné příjmy. Do doplňujícího vysvětlení ze dne 14.1.2012 k žádosti žadatelka uvedla, že tato firma dovážela z Ukrajiny pelety jako ekologické palivo do tepláren a elektráren a ve spolupráci s inovační společností s.r.o. žadatelka vyvíjela aktivity při distribuci ostrovních solárních systémů a solárních lamp veřejného osvětlení. Lze se obtížně domnívat, že tak činila s tím, že se jedná o projekty, které finanční efekt a odměnu přinesou až za dlouhou dobu, jak uvedla v rozkladu. Relevantním způsobem neprokázala tvrzení, že hmotně zabezpečena je díky práci spojené například s firmami a v ale že v obou (a dalších) případech se jedná o dlouhodobé projekty, na kterých je spousta práce, které finanční efekt a odměnu přinesou až za dlouhou dobu. Na projektech pracuje se svým přítelem, který za dobu svého podnikání si vytvořil takové hmotné rezervy, které jim umožňují dlouhodobé projekty realizovat. U přítele bydlí ve společné domácnosti 3 roky, obtížně lze se domnívat, že před rokem 2011 žadatelku finančně zabezpečoval, a to v kontextu jejího tvrzení, že její manželství s je nefunkční 6 až 7 let, jak uvedla do protokolu na Ministerstvu vnitra dne 14.5.2013. Lze dovodit, že žadatelka musela disponovat příjmy z pracovní činnosti jako zdroj své obživy, tj., ještě před prodejem předmětného bytu.

K tvrzení žadatelky o úhradě plateb na veřejné zdravotní pojištění včetně penále lze uvést, že způsob úhrady lze dovodit z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 7.8.2006 až 15.5.2013 a listiny o uznání dluhu a dohodě o úhradě dluhu ve splátkách uzavřené mezi žadatelkou a VZP dne 7.9.2011. Od roku 2008 do července 2011 dluh žadatelky postupně vzrostl na částku 37 800 Kč. V listopadu 2010 žadatelka vykazovala nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 29 160 Kč. Ke dni 7.9.2011 nevyměřené dlužné

penále činilo 3 780 Kč. Výkazem nedoplatků pod č. 1941022873 bylo žadatelce předepsáno dlužné penále ve výši 6 968 Kč. Proto na základě uznání dluhu žadatelkou, která počátkem září 2011 dlužila celkem 39 908 Kč, s ní VZP uzavřela dne 7.9.2011 dohodu o úhradě dluhu na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále, který měla ve splátkách uhradit do srpna 2014. Žadatelka ke dni 4.10.2012 uhradila dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 29 160 Kč a na penále ve výši 6 968 Kč. VZP jí dne 26.4.2013 prominula penále ve výši 7 855 Kč. Ministr vnitra konstatoval, že úhradu záloh na pojistné na veřejné zdravotní pojištění je nutné provádět řádně a včas tedy kontinuálně v časových splátkách a ve správné výši, aby nebylo ohroženo řádné fungování finančního zabezpečení zdravotní péče potřebných občanů. Ministerstvo vnitra v rámci hodnocení splnění dotčené podmínky při posuzování žádosti sleduje způsob úhrady pojistného na veřejné zdravotní pojištění (jeho řádnost a včasnost) po celou dobu žadatelova povoleného trvalého pobytu na území České republiky, v daném případě žadatelky, nikoliv zaplacením dluhu ad hoc ke dni podání žádosti nebo bezprostředně před jejím podáním. Takové jednání pak nelze vyhodnotit jako plnění si povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění, tj. jako řádnou a pravidelnou úhradu pojistného na veřejné zdravotní pojištění a ani jako důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí splnění dotčené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

K neplnění povinností žadatelkou na úseku pobytového režimu ministr vnitra uvedl, že ustanovení § 98 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů stanoví, že cizinec, kterému byla vydána pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie a občan Evropské unie, který splnil ohlašovací povinnost podle § 93 odst. 2 tohoto zákona nebo kterému bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, anebo kterému byl na území České republiky povolen trvalý pobyt, je povinen hlásit změnu pobytu na území České republiky do 30 pracovních dnů ode dne změny Ministerstvu vnitra. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 180 dnů. Ministerstvo vnitra o změně pobytu neprodleně informuje policii. V kontextu této právní úpravy ministr vnitra odůvodnění žadatelky uvedené v této věci v rozkladu, tj. že se mylně domnívala, že když nemá ona ani její přítel v ulici ... - přihlášen trvalý pobyt, nemusí jej oznamovat cizinecké policii (změnu adresy), vyhodnotil jako irelevantní.

Ministr vnitra sice akceptoval vyjádření žadatelky o realizaci jejích projektů, konstatoval však, že se jedná o projekty, jejichž realizace je namířena do budoucnosti a tudíž je nelze vzít v úvahu v rámci hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky na základě její současné žádosti. Ministr vnitra na základě uvedeného nemohl dospět k závěru, že si žadatelka v plném rozsahu osvojila povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů upravujících povinnosti a postavení cizince na území České republiky, tudíž ministr vnitra nemohl

v kontextu shora uvedeném podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství prominout.

Současně ministr vnitra konstatuje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), kde se konstatuje, že řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s tím, že pozbytí dosavadního státního občanství se po 1. 1. 2014 pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje, nebylo k nesplnění této podmínky přihlédnuto.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro

naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelky na území České republiky nelze dovodit, že by mohla být na svých právech jakkoli krácena. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

7

